

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Op de koffie bij.....

Lambertus Enting
Oranjekanaal N.Z.

februari 2016

door: Charles Manders

Lambertus Enting, geboren in 1932 en daarmee de oudste inwoner van Orvelte die ook in Orvelte geboren is. Vanaf zijn geboorte woont hij al op hetzelfde plekje aan het Oranje kanaal, over een maand is dat dan al 84 jaar! U zult denken hoog tijd om op de koffie te gaan voordat hij er niet meer is. Niets is echter minder waar: tegenover mij zit een uiterst vitaal iemand die je de bijna 84 jaar niet af ziet.

Zijn vader kwam uit Mantinge en kocht de boerderij aan het kanaal in 1913. Ze hadden toen al een dochter en pas in 1932 werd Lambertus als 9^e van 11 kinderen geboren. Bij de boerderij was 3 ha grond, de rest was onontgonnen gebied, hoofdzakelijk heide. Deze werd geleidelijk ontgonnen en in 1929 werd door zijn vader de boerderij van buurman Eekhof er bij gekocht; hier zou broer Hendrik later gaan boeren. In die tijd kon je van het kanaal tot aan de weg Schoonloo-Schoonoord kijken en de tram van Coevorden naar Assen kon je hier horen. Verreweg het meeste bos wat wij nu kennen is na de tweede wereldoorlog aangelegd.

Lambertus jeugd speelde zich af aan het Oranjekanaal, maar voor de school gingen ze te voet naar Westerbork, naar de "Wegwijzer". Vandaar namen zij de Drentsche Courant mee die zij in de buurt moesten bezorgen en zelfs naar het kamp op het Orvelterveld moesten brengen. Ook toen waren niet alle bezorgers even punctueel; soms deden ze de krant bij het postkantoor in de brievenbus, scheelde een heleboel lopen. Deze onbekommerde tijd werd onderbroken door de oorlog die soms wel spannende momenten kende, zoals toen de Wehrmacht het huis binnenviel om Lambertus' broer Klaas op te halen. Die kon zich nog juist op tijd tussen het stro en het dak verstoppen en werd gelukkig niet gevonden. Ook toen de Franse parachutisten bij de sluis en de vlasfabriek strijd leverden floten de kogels je om de oren, de Duitsers hadden zich namelijk verschanst op de boerderij van de fam. Enting. Na de oorlog ging Lambertus naar de landbouwschool in Westerbork en de Middelbare Landbouwschool in Hoogeveen.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

De boerderij was een echt gemengd bedrijf: melkkoeien, varkens, kippen, akkerbouw en een werkpaard. Evenals vele andere boeren molken ze de koeien een eind van huis. Aan de Deurgangen zaten 's morgens vroeg wel 10 boeren te melken om daarna de melkbussen met de fiets naar de Orvelter-brug te brengen. Ploegen ging met het paard en eenscharige ploeg. Achter op het land waren ook de nationale ploegkampioenschappen, maar doordat ze dwars ploegden (anders was de afstand te lang) kwamen er wel vele voren in het land. De verbouwde aardappels moesten met de vork op de wagen geladen worden, dan naar het kanaal gebracht waar ze overgeladen moesten worden in een schip. Alles ging nog met de hand en het duurde dan ook twee dagen voor het schip vol was. Pas in 1947 kon op de bon een trekker, een Ford, gekocht worden. Dat was voor sommige boertjes wel een vreemd iets: zaten ze op de trekker en riepen hou,houmaar de trekker stopte niet! Daarna kwam er een transportband, die in Westerbork te horen was, en was het schip in een dag vol.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

In 1952 moest hij in militaire dienst en na twee jaar keerde hij terug op de boerderij. In de late jaren vijftig ging Lambertus met wat vrienden mee naar de bondsdagen van de christelijke boerenbond, ook wel de jongeluimarkt genoemd. Daar leerde hij Alie kennen. In 1958 overleed zijn vader ten gevolge van een noodlottig ongeval toen hij met twee zeugen te voet terugkwam van de beer en op de Brugstraat door een vrachtwagen geraakt werd. Dit was drie dagen na zijn verloving met Alie.

Het bedrijf werd vanaf 1 januari 1959 door hem overgenomen en even later trouwde hij met Alie. Het bedrijf veranderde nu snel, de varkens gingen weg, in 1960 gevolgd door de koeien. Samen met broer Hendrik begonnen ze naast de akkerbouw ook een loonbedrijf en in 1981 namen ze het kippenhok van Hendrik over, wat later voortgezet werd door zoon Arend. In 1994 kwam zoon Nico uit Brazilië terug en deze nam het bedrijf in 1997 over. Tot 2012 zat Lambertus nog wel in de maatschap.

Tussen alle bedrijven door had Lambertus ook nog tijd om in de bestuurlijke voetsporen van zijn vader te treden en zat hij bijna constant wel in een bestuur. Zo zat hij o.a. in het schoolbestuur van de Wegwijzer, de landbouwschool in Beilen, het kerkbestuur, de CJTB, het Groene Kruis, de gezinsverzorging en de boermarke.

Lambertus en Alie willen, als de gezondheid het toelaat, nog lang aan het kanaal blijven wonen.

